

کشاورزی سنتی

www.ketab.ir

مؤلف: نصرالله نجابتعلی

سرشناسه : نجاتعلی، نصر اله
 عنوان و نام پدید آور : کشاورزی سنتی / مولف نصر الله نجاتعلی.
 مشخصات نشر : قم: تعلیم و تربیت اسلامی ۱۳۹۱.
 مشخصات ظاهری : ۱۳۰ ص.
 شابک : 978-600-91770-3-5
 وضعیت فهرست نویسی : فیپا.
 موضوع : کشاورزی سنتی -- ایران
 رده بندی کنگره : ۳۱۳۹۱ ن ۹ الف / SF۴۷۱
 رده بندی دیسی : ۶۳۰/۹۵۵
 شماره کاتالوگ ملی : ۲۸۶۸۳۱۴

نام کتاب: کشاورزی سنتی
 ناشر: تعلیم و تربیت اسلامی
 مؤلف: نصر الله نجاتعلی
 لیتوگرافی: اهل بیت (علیهم السلام)
 نوبت چاپ: اول / ۱۳۹۱
 شمارگان: ۱۰۰۰
 قیمت: ۳۳۰۰ تومان
 شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۹۱۷۷۰-۳-۵
 کنترل چاپ: ۰۹۱۲۷۴۷۸۵۹۰

مقدمه:

کشاورزی سنتی (kesavazi - sonnati):

(الف)

اسلاف ما از طریق کشاورزی امرار معاش می کردند کار اصلی مردم کشاورزی بوده است و آنچه که به عنوان صنعت وجود داشته نیز در راستای کار کشاورزی مورد استفاده قرار می گرفته است. دزفول از جمله شهرهای باستانی و تاریخی ایران است که از موقعیت آب و هوایی بسیار مناسبی جهت کشاورزی برخوردار بوده چون در ابتدای دشت خوزستان و انتهای کوهپایه های زاگرس قرار دارد.

موقعیت آب و هوای منطقه ی دزفول در گذشته بصورت حال نبوده بلکه آب کافی و فراوان باعث رشد گیاهان و درختان می شده است و نهایت حسن استفاده از موقعیت آب و هوایی به همراه داشته است.

زمینهای اطراف دزفول از آبرفتهای دوران سوم زمین شناسی است و از نظر نوع خاک کمتر جایی در ایران مشابه دزفول دارای خاک، آب و هوای مناسب است.

(ب)

بیشترین میزان محصولات کشاورزی را در هر برهه از زمان تولید می کرده است در زمان ساسانیان با وجود نهر بزرگی که از کارون منشعب می شده تمام زمینهای بین دزفول و شوشتر بخصوص منطقه‌ی شرکت کارون آبیاری می کرده است و زمینهای شرکت کارون فصلی نیز در گذشته تحت کشت نیشکر بوده‌اند و کلمه‌ی خوزستان به معنی همستان نشأت گرفته از یک کلمه اصیل فارسی و قدیمی می باشد.

گذشت زمان باعث تغییر ساختار جغرافیه بشری می شود و این تغییرات اصولاً در جهت استفاده از تکنیک جدید و اختراعات نوین بشری می باشد در زمانهای پیشین کشاورزی خوزستان در درجه اول اهمیت قرار داشته است و بیشترین نیاز مردم این مرز و بوم را برآورده کرده و در حال حاضر نیز بزرگترین قطب کشاورزی ایران و حتی خاورمیانه را باید در خوزستان جستجو کرد اگر امروز هنوز این مطلب تحقق نیافته است اما در آینده‌ای نه چندان دور کلیه‌ی

زمینهای خوزستان زیر کشت محصولات مختلف قرار خواهد گرفت.

ازدیاد جمعیت جوامع بشری همیشه هم سو با پیشرفت کشاورزی بوده است. اگر روزی جهان به طور کامل تحت نیروی کامپیوتر قرار گیرد و کلیه مسایل بشری با کامپیوتر حل شود باز هم باید بذر را زیر خاک کنیم آبیاری نماییم و منتظر باشیم تا سبز شود.

(ج)

روستاهای حومه‌ی دزفول را می‌توان در پنج جهت مختلف تقسیم‌بندی کرد:

۱- روستاهای مرکزی که شامل کوتیانه‌ها، با برخی دیگر از روستاهای جداگانه بودند این روستاها دارای بهترین نوع خاک و مقدار زیادی آب بود که از رودخانه‌ی دز در سطح در رشته‌ی بزرگ نهر یکی شمعون و دیگری روپه جدا می‌شدند دو نهر معروف از قسمت جنوبی رودخانه‌ی دز بطرف روستاهای مرکزی شمعون و بخش عظیمی از منطقه‌ی کشاورزی را آبیاری می‌کردند.

۲- روستاهای شمالی دزفول اصولاً از زاگرس جنوبی شروع و تا شمالی ترین نقطه‌ی دزفول ادامه دارند. اغلب روستاهای شمالی دزفول بصورت عشایر کوچ نشینی بوده و در فصول مناسب سال

بیلاق و قشلاق می‌کردند. عشایر زاگرس جنوبی سالی یکبار به دزفول می‌آمدند و خریدهای مورد نیاز خود را انجام می‌دادند.

۳- روستاهای مغربی شامل سنجر و روستاهای زاویه بود که در گذشته سه زاویه‌ی حمودی مشعلی و کناری را تشکیل می‌داد روستاهای بنوار ناظر و بخشی از بنوار شرقی نیز جزء روستاهای مغربی بشمار می‌آمد ضمناً کشت سبزیجات در این روستاها معمول بوده است خاک این روستاها حاصل عقب نشینی رودخانه‌ی دز است اصولاً دارای خالی سبک و ماسه‌ای می‌باشند و به علت نزدیک بودن به رودخانه بعضی از سالها دستخوش سیل قرار می‌گرفتند. خاک این روستا نیز علق کافی ندارد.

۴- روستاهای شرقی: برخی از این روستاها توسط قنوات آبیاری می‌شد لذا از تمام زمینهای موجود نمی‌توانستند استفاده بکنند و بخش بزرگی از این روستاها به صورت دیم کشت می‌کردند.

۵- روستاهای جنوبی: این روستاها خاک مناسبی دارند ولی آب تحت الارضی بالا بوده و مانع کشت درختان میوه می‌شده است.